

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Κλεισμένοι στη γλάφυ του βουρνού οι μετανάστες, ύστερα απ' τη στάση ποταμιών, άνοιξαν μέσα στο σκοτάδι τον παφλασμό της θάλασσας και τον τρυφερό των λουτιζών. Από πάνω τους βαρειά άνοιχτούντα τα βήματα των επιβατών και των ναυτών που έτρεχαν και οι τρυφεροί των τροχάλιων και των άνωσίδων.

Ο Λεωνής ήταν ένας τοικονόμος πρώτης τάξεως.

— Ούτε φρονιά, ούτε νερό δεν έχουσε! έλεγαν. Θά φορηόμαστε!

— Και ούτε και ταγάρο!
Τό σκοτάδι μεγάλωνε τη στενοχώρια τους και ή άπορουστική, για στεριανούς, μωροδιά της πίσσας, τους απέλειπε. Ζητούσαν κάτι για να ξεθυμάνουν και στο τέλος άρχισαν να ριχνούν ο ένας άπάνω στον άλλο την εβδήνη για τη στάση. Άλληλοκατηγόρησαν για τη συμφωριά που τους βόηκε και ήσαν έτοιμοι ν' άλλαζοκατοβούν!

Ο γέρο-Μάνθος, σάν φρονιμότερος ποί ήτανε, τους ησύχωνε λίγο:

— Άκούστε, κορμί παιδιά, μία ιστορία για γελιάστε.

Παραμύθι είναι:
"Οχι, αλήθεια. Στο χωριό μου ήταν μία φορά ή θείατα Λεωνιά τοικονόμος, με τό λάδι της, τό χρυσιά της, τό βούτηρά της. Νουκουζού με τ' όνομα. Λαχανοθήκη άβλος, σ' όλα τα γέρου χωριά, σάν αυτή δεν ήσανε. Νουκουζού σάν λέω, όχι φρέσκατα!... Η Λεωνιά με τ' όνομα. Ένα μοναχά κακό είχε κι αυτή κι ο Λεωνής ο άντρας της. Τό ποίωσαν λιγάκι. "Οχι λιγάκι, άλλα πολύ. Τώρα θα πής, δικό τους ήταν τό χρυσιά και κανενός δεν τό στερούσαν. Μά πάλι όχι έτσι, βρε παιδιά!... Άπορηδες, Χριστογέννη. Λαμπρή, γλέντια και κακό στο σπίτι τους. "Όλο τό χωριό τους έμαζάριζε..."

— Και ποιάς δεν τό πίναε, Μπάριστα Μάνθο, τ' αμύθιατο!

— Δεν λέω όχι...
Αυτή τη στιγμή άνοιχτηκε με μία βία ή πόρτα της γλάφυς κι έσπρωξαν μέσα κι άλλους πέντε μετανάστες, μεταξύ των οποίων ήταν και ο άνθρακωρούχος.

— Άδιστα, μά τον Θεόν, σάν λέω, άδιστα! φώναζε αυτός.

— Μπιά! Και τού λόγου σου έδω! Τι έκανες; τόν ρώτησαν.

— Μό ζητούγοινε για τη στάση, τό όποιον έγω ήμια ένάτιος. Διότι οιδέεστε διανοήθησαν στάσιον πληρωσιών. Μότι ή Άμερικη είχε χωρία τών δουλιάρων, δηλαδή, τό όποιον, ήμεις οι Άμερικιάνοι, έμιαθα πολύ καθώς ήμιατες άνθρακωσι...

— Καλά, έλα ν' άκούσης, τώρα, και σ' τό παραμύθι.
— Τό παραμύθι; Ποιον παραμύθι; Ριές, Ήμισι οι Άμερικιάνοι...

— Καλά, καλά σεΐς οι Άμερικιάνοι. Κάθισε ν' άκούσης για τη Λεωνιά.

— Βέρον-γρονέλ. Στην Άμερικη δεν έχουν άνάγκη από λεωνίες. Πατάς μάς μπανη, τό όποιον δηλαδή, και άμέσως βγαιάνε ένα λευόν!

— Λοιπόν, παιδιά, έξακολούθησε ο γέρο-Μάνθος, λοιπόν ποιά λέτε, όλο τό χωριό τους έμαζάριζε. Πέρασαν έτσι χρόνια άρεζιά, και ένα κορμί μβαίνονταν πός άκνεσε βαρειά ο Λεωνής στο στρώμα. "Ός να τό ζαλωμάθουσε, ο Λεωνής πέθανε. "Όλο τό χωριό τόν έχήδεψε και όλοι οι χωριανοί έπήσαν γόμο και ριξαν στο ζιθοσί του..."

— Στην Άμερικη δεν ήπάγγει γόμο ποθενά. "Όλος ο τόπος είναι με ταιμέντο! είτε ο κ. άνθρακωρούχος."

— Καλά, βρε άδερφέ, άφισέ μάς τώρα με την Άμερικη σου. Για λέγε Μπαριτανάνθο.

— Όλοι λοιπόν έπήσαν γόμο, είπαμε, και ριξαν στο ζιθοσί του, για νά συγκωρηθή στον ζάτω κόσμο.

Μία φορά οι άνθρακωσι του ήσαν καθαροί την έξλεπ αν.

— Τό όποιον ή Άμερικη λέγεται... Νέος κόσμος! πετάχτηκε πάλι ο άνθρακωρούχος.

— Καλά... Καλά! Η θεία ή Λεωνιά ήταν άπορηγόρητη.

Τό βράδυ ποιά γυρίσαμε στο σπίτι καθήσαμε για τη παρηγοριά, άφοψ έβάλαμε ζάτω στο ζατόρι, ποιά ήσαν τό χρυσιά, ένα πιάτο με σιάτι, λιβάνι και χρυσιά, να τάβρη ή ψηζούλια του μαζαριτή. Ξέρετε πός ή ψηζή μένει τρεις ήμέρες στο σπίτι, ποσού ν' άνέβη στον ούρανό. Γι' αυτό της βάζουμε σιάτι, χρυσιά και θυμίαμα, για νά μοσχοβολά στον Παράδεισο. Και ή ψηζή σάν πεταλούδα...
— Τό όποιον δηλαδή στην Άμερικη δεν ήπάγγουν πεταλούδες. Έκει έλο άεροπλάνα είνε στον ούρανό! Ξαναδέχομαι ο άνθρακωρούχος.

— Σού είπαμε καλά, βρε χριστιανέ μου...
— Τό όποιον...

— Τό όποιον, πάψε! Τι λέγαμε λοιπόν; "Α, να... Και ή ψηζή σάν πεταλούδα, γυρίζει άπάνω απ' αυτά και φημει ενζαοιστημένη από τούς διζούς της..."

— Είδες, γέρο-Μάνθο, ποτέ σον π' ψηζή; ρώτησε ένας από τούς μετανάστες.

— Μία φορά οι άνθρακωσι, ποιά ήσαν χαϊοιά την έβλεπαν! Τώρα μαγιάρισε ή πλάσι. Νά μη τό πολυλογούμε τό λοιπό, ήταν άπορηγόρητη ή θεία Λεωνιά στο τραπέζι. Και τί τραπέζι! Λογής—λογής μεζέδες και φαγητά με φρέσκο βούτηρο ποιά πεντοβόλιζαν. Και πεθαίνου έσπαζόνανε!... Ένα μόνον ήταν τό κακό. Κρασί δεν είχαμε. Είνε άπορηγορημένο τό κρασί στις «παρηγορίες». Έτρώγαμε, έτρώγαμε και ή ιπποκρίτε καθόντουσαν στο λαγόρι μας, έτρωγε και ή καμένη ή Λεωνιά, μά ποιά να πάη ζάτω τό φατό... Η λέξη, σάν κοίποσε, στο λαού της έζαθόνανε! "Άξουνα σηκώθηκε: τό πιάτο, είτε, ζάτω την ψηζούλια του νά ίδου". «Μοσφ, άμάν, νερά-Λεωνιά!» Πίποτα αυτή. «Κανένας, είτε, να μην έθρη». Την άφησαμε να κατεβή και όλοι έσταθιραμε κοντά στον «καταποράχτη» (καταπατή έτοιγίον).

— Νά ίδιθε, ποιά λέτε, καταποράχτες στην Άμερικη. "Ο γ θ ο μέτρα! πετάχτηκε ο άνθρακωρούχος."
— Καλά σ' άκούσαμε! Έκει πάμε και θα τό δοΐμε. Σταθίραμε λοιπόν όλοι στον «καταποράχτη» για να μη πάη πίποτε. Σέ λίγο ή Λεωνιά ανέβηρε άπάνω ζόκινη και με μία ποιά ποιά γαλίαν. «Θά έβλαφεν, ή μασηή» είπαμε. Και καθήσαμε και πάλι στο τραπέζι. Έβαγε τότε με λίγη όρεξή ή Λεωνιά, μά πάλι της θυμώθηκε να κατεβή και να ξαναδή την ψηζή του μαζαριτή. Νά μη τό πολυλογούμε θα κατεβή εφτά—όχτώ φορές. Στο τέλος μάς ανέβηκε τρεκίζοντας και άναμμένη. Θά είνε, είπαμε, από σπαγγίση. Και όλοι τρέξαμε για να τη πιάσουμε μην πέση! Έτον Λεωνιά της έχει χάσει διά ή έρημ και αυτή! Είπε θάβηρε ή νερά-Πολυποδιά ή Παρεθβήνα. Τό τραπέζι ήταν πειά στο τέλος του. Η νερά-Λεωνιά καθάτανε άζινητη. Μά άξωφνα γυρίζει και λέει του Μήτσου του Μιαζια:

— «Δεν λές και ζάνα τραγούδα! Έννοστάζεις!»

Κυταχτήραμε όλοι στό μάτια. «Τί έπαθε ή Λεωνιά!»

— «Τής έστρωσε της μαύρης!»

— Κανένα μορολόγι θα θέλη, είτε ή νερά-Πολυποδιά, κι άφοψ έσφογγισσε τό στόμα της με την πετσάτα, άρχισε να μορολογιά:

Μαρος είνε ο χρόνος πικρός σάν τό φαμάκι...
— "Οχι, όχι αυτό, κανένα άλλο! φώναξε ή Λεωνιά. Κανένα μά άλέγορο.

Τότε ή νερά-Μπαμπούνα τραγουδήσε ένα τραγούδι παιητικό:

Βάστα, καμένη μου καρδιά, τό δάκρυα, τούς πόνοους...
Καθένας είτε τό δικό του, κι έτσι ξεημερώσαμε τραγουδώντας:

Κόκκινο τό χεϊλάκι σου, σάν τό γαρουφαλάκι...

Ήταν ένας Ισπανός με την γυναίκα του.

Ανέβηκε τρεκίζοντας από τη λύπη της..

Η ψυχή επί τρεις ήμέρες επισκέπτεται τα μέση εις τα όποία έζησε.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΠΡΟ΄ΕΔΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Η ΑΛΕΦΑΝΤΩ

Ἡ κατοστρεφὴ τοῦ Γαλαξειδίου καὶ ἡ χήρᾴ του Κλετάν Σα- νιά. Ἡ ἐδύσσεια τῆς στὰ βουνά τῆς Ρωμελίας. Ἡ Ἀλεφάντω Σανιά στὸν Κάλαιο. Ἡ ἀτμήρητη Γαλαξειδιώτισσα μέσᾳ στῶ πολιερχημένῳ Μεσολόγγῳ. Μετὰ τὴν ἐπιχὴ ἐξοδῶ. Ἡ Ἀλεφάντω σκλαχὰ ἀὲ Αἰγυπτιακὸ χαρῆμι. Ὁ θανατὸς τῆς.

Στὶς 23 Σεπτεμβρίου 1821, ὁ Ἰωαὴμ Γιβραλτάρ Πασσῆς μῆτρῃ στὸν Κορινθιακὸ Κόλπο καὶ ἔφαρῃ τὸ Γαλαξίδι.

Στὴ ναντιχὴ αὐτῆ πόλῃ δὲν ἐπῆρασαν τότε πικρὰ γέρον, ἀπόμαχοι τῆς θαλασσηνῆς τραχέας ζωῆς, καὶ γυναῖκες. Τὰ παλληκάρια ἔπει- παν, ταξιδευμένα. Οἱ γέρον Γαλαξειδιῶτες ἀντιστάθηκαν, ὅσο μπο- ροῦσαν στὴν ἀγρία οὐμὴ τὸν Τουρῶνον, καὶ σφάχτηκαν ὅλοι. Ἡ γυ- ναῖκες μὲ τὰ παιδιά πῆραν τὸν θάνατον, τραβώντας πρὸς τὸ Μεσολόγ- γῳ, ἀλλῆς τρεπόμενα μέσα στὶς σπηλιὰς, καὶ μερικοὶ μπόρσαν, ἔπει- τὰ ἀπὸ πολλὰ βασάνια, νὰ περῶσαν στὰς Ἰωνίους Νήσους, ποὺ δι- ατελοῦσαν ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴ προστασία.

Στὰ νησάκια Κιάτος, Κάλαμος, καὶ στὴ Ζάκυνθο, οἱ ντόπιοι ἔ- δωσαν πρόθυμη φιλοξενία στὰ θύματα αὐτῶ τοῦ Τουρῶνικῶ δουρωμοῦ, στέρη, τρώμα, ῥοφία. Μαζὺ μὲ τὶς Γαλαξειδιώτισσες ποὺ σώθηκαν ἦταν καὶ μιὰ χήρα, ἡ Ἀλεφάντω Σανιά μὲ τὴ μωρὴ τῆς κόρη. Ὁ ἄντρας τῆς, γενναῖος πελευσιτῆς, εἶχε σκοτωθεὶς κατὰ τὸ Μάη τοῦ 1821 ἀ’ ἓνα μικρὸ νη- σάκι τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, τὴν Κακαλιὰ.

Ἡ Ἀλεφάντω, ἔπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, κατορθώσῃ, μαζὺ μὲ τὸ κοριτσάκι τῆς, νὰ φτάσῃ ἀὲ μιὰν ἔρημη παραλία τοῦ Ἰονίου Πελά- γου. Ἐκεῖ ἔμειναν τρεῖς μέρες, σκεδόν νησιώτικῆς, τρεψόμενες μὲ πεταλιδὲς ποὺ τὶς ἐξοκόλλουσαν ἀπὸ τοὺς θαλασσοβρα- χυοὺς.

Τέλος, πέρασε ἐνα Ἑλληνικὸ καΐκι, τὶς ἐπῆρε καὶ τὶς μετέφερε στὸν Κάλαμο.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ νησί, ἡ Ἀλεφάντω Σανιά δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ. Μετὰ τρεῖς- τέρες ἡμέρες, ἐπῆρε τὴν κόρη τῆς καὶ ἔ- πηγαν στὸ Μεσολόγγῳ, ὅπου τὴν ἐποχὴ ἔκεινη ἐμαστίζονταν οἱ χορηγατοὶ τὸν ἑ- παναστασιακὸν ἀγῶνα τῆς Ρωμειλίας καὶ τοῦ Σουλίου, ὁ Μάγερ, ὁ Μάγερ καὶ ἄλ- λιοι φιλέλληνες. Τὸ Μεσολόγγῳ ἦταν ἐνα εἶδος ἡρασιπείου, μέσᾳ στῶ ὅποιον ἐξό- γλαζε ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους...

Ἡ Ἀλεφάντω ἔβλεπε ὅλη αὐτὴ τὴν ζῆνιμὴ μὲ φλογερὸ μάτι. Ἡ δίμα τῆς ἐ- δικήσῃσῃ, γὰρ τὸ σκληρὸ θάνατο τοῦ ἀ- γατημένου τῆς ἄντρα, ἔθροσε μέσᾳ στὰ στήθη τῆς.

Ὅταν ὁ Κουταχλῆς ἐστρατοπέδουσε μαρσῶτα στὰ τεῖχη τοῦ ὀχι- ρομένου Μεσολογγίου, ἡ Ἀλεφάντω ἀνεδείχθη σωστὴ ἀντρογονά- ρια. Ἐφόρσε φροστανέλια, ἔξωστρεξε τ’ ἄματα καὶ μιὰ μέρα φά- νηρε στὸν «Π ρ ο ο μ α χ ὠ ν α τ ο ὦ Φ ρ α γ ζ λ ἰ ν ο ο», ὄρθια, ψηλόκομη, ἐνδοσιμαμένη. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε καλὴ φωνή, τραγουδοῦσε τὸ θῆμα τοῦ Πήγα, σινελαίνοντας τὶς ψυχὰς τὸν ἀγωνιστῶν:

Ὡς ποτε παλληκάρια νὰ ζῶμε στὰ στενὰ Μονάχοι, σὰ λιοτόρια, κλπ.

Οἱ ἄντρες τῆς ἔβλεπαν καὶ τὴν ἐθαμμάζαν. «Ἡ Ἀ λ ε φ ἄ ν τ ω ἢ Γ α λ α ξ ε ἰ δ ι ὠ τ ι σ τ α ο» ἐνέπνευε τὸ σεβασμὸ ἀὲ ὄλων. Τὸ καιροπόλι τῆς ἦταν ἀλάθετο. Καὶ ὅταν δὲν ἔρχονε ἐναντιὸν τοῦ Τουρῶνικῶ στρατοπέδου, ἐβοηθοῦσε στὴν κατασκευή τὸν προχωρή- των, κομβολώντας πέτρες καὶ χῶμα, μαζὺ μὲ τ’ ἄλλα γυναικοπούδα, ἢ κτεινόμενα φροσεῖα.

Τὸ θῆμα τῆς ἀτόμητης αὐτῆς γυναίκας, (ποὺ τὴν ἀναφέρει στὰ «Ἐ λ λ ἢ η ν ι ζ α Χ ρ ο ν ι ζ ὤ καὶ ὁ Μάγερ»), ἦταν μοναδικὸ. Σχεδὸν μέσᾳ στῶ τελεῖσῳ τὸν ἐθροισμὸν σμαρῶν, ἡ Ἀλεφάντω σκαρ- φάλονε ἀ’ ἓνα τεῖχος γὰρ νὰ κατασκευασθῇ τὸν ἐχθρὸ, καὶ ἔπειτα νὰ κατεβῇ πάλι, γὰρ νὰ δώσῃ πληροφορίες στοὺς πολιορκουμένους. Τὸ βράδι, ἢ ἠρωὶς ἀποτραβιότανε στὸ σπιτάκι ποὺ τῆς εἶχε πα- ραχωρήσει ἡ Λοιπῆσις, καὶ φρόντιζε γὰρ τὸ κοριτσάκι τῆς, ποὺ τὸ ὑπεραγατοῦσε, σάν φιλόστοργη μητέρα.

Κατὰ τὴ νύχτᾳ τῆς 10ης Ἀπριλίου 1826, ποὺ ἔγινε ἡ μοναδικὴ στὰ χρονοκὴ τῆς Ἑλλάδος Ἐξοδος τὸν πολιορκουμένου, ἡ Ἀλε- φάντω Σανιά, ἐνοσπῆ, σφιγγόμενος τὴν κορυφὴ τῆς στὴν ἀρχαλιὰ τῆς, ἐβάδιζε ἀνάμεσα στοὺς ἐξερχομένους. Δυστυχῶς γι’ αὐτὴ δὲν κατορθώσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τὸν Τουρῶνον. Καὶ ἡ Ἀλεφάντω μὲ τὴν κόρη τῆς ἀιχαλωτίστησαν, μαζὺ μὲ ἄλλες γυναῖκες.

Ἡ Ἀλεφάντω δὲν ἐπωσιότανε ἀπὸ τὴν κόρη τῆς. Ἐνας Αἰγυπτιακὸς ἀρχοντας τὶς ἀ- γόρασε καὶ τὶς δύο. Τὴν κόρη τῆς ἀναγύρασε νὰ τορκερήνῃ, καὶ μὲ τὸν καιρὸ τὴν ἔβανε γυ- ναῖκα τοῦ.

Γιὰ τὴν ἀγάπῃ τῆς ἀγαπημένης τῆς κόρης, ἡ Ἀλεφάντω ἔμεινε μαζὺ τῆς. Στὰ 1846 ὁ- μῶς ἐγγύρασε στὸ ἀγαμόνιτὸ τῆς Γαλαξίδι καὶ πέθανε ἐκεῖ, γρηὴ καὶ ληρονημένη.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὸ πρῶτὸ ἐμάθησε τὸ θάμα. Ἡ ψυχὴ τοῦ μοκαρῶτη ἤρθε τὴ νύ- χτᾳ αὐτῶ, ποὺ εἶχαμε τ’ ἀταξιοματά καὶ ἔπει τὴ χιλιόκομη μὲ τὸ κρασί, ποὺ βάλουμε. Ὅτνε σάλαματιὰ δὲν ἄρσῃ...

— «Τὸ ἀγαποῦσε ὁ μῦθος, τόσο», εἶπε ἡ θεὰ-Λεμονιά, ἄμα τὸ ἄκουσε!... Τώρα ἡ κακὴ γλώσσῃς θέλονε νὰ ποῖνε, πὸς τὸ κρασί τοῦ ἔβανε ἢ χιρο ἐκῶνε- τόσο καὶ ἄγρια» αὐτὸ ποὺ κατέβανε.

Μὰ στὴν ψυχὴ μου, βρε παιδιὰ, δὲν τόχο! Ποῖος πιστεῖται τὶς βρομιόγλωσσῃς!...

— «Ἄσῃνα ὁ ἐξ ἀνθρωπογενεῖον θημήρησε νὰ εἶπῃ καὶ αὐτὸς μιὰ διὰ τὸν περιπέτεια : — «Τὸ ὅποιον, ζῆριος, εἶνε μυστήριον! Συνέβηξε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ πῆγαμε στὰς Ἀμερικόας. Π ρ ο σ ἢ ρ α ξ ῖ τὸ παπῶρο μωρὲς εἰς τὴν Ἰσπανία, γὰρ νὰ ζ α ρ θ ο υ ν ι σ θ ἦ, νὰ πάρῃ κάρθουνα, ποὺ λέν. Τὸ ὅποιον ἐβγάριε ἔξω μὲ ἄλλους τρεῖς. Γένετι ποὺ λέε Ἰσπα- νικό. Ἐσῆρε πὸς γλέντοιον στὴν Ἰσπανία ; — Ὅχι.

— Ὅχι! ἔγω, Περνοῦσανε ἡ ἡμέρες ζωῆς νὰ τὸ καταλαβαίνου- με. Ἐγὼ τὰ ἔφρασα μὲ μιὰ Ἰσπανιότα, μιὰ κοπέλλα ὀμορφῃ, ὀλ- ράτι, γαλιανή, μὲ μάτια μαύρα σάν τὸ κάρθουνο! Ὅταν γρῶσιμαε στὸ παπῶρο, ποὺ παπῶρο!... Ροῦτιμαε κατὶ Ἰσπανοὺς, ποὺ δὲν ἔξωο πὸς βροθῆσανε ἐκεῖ.

— Ποῦ ; Στὴν Ἰσπανία ; — Γιεξ. «Τώρα, μᾶς εἶπαν, ἔφυγε!» Τὶ νὰ γίνουμε, λοιπόν ; Ἐκεῖ ὅπου γρῶσιμαε στὴ παραλία, αὐτοὺ καὶ ἔνας κῆρος. — Κάτι σὺλλογιασμένοι, βρε παιδιὰ ; μᾶς λέε. — Ἔνουν καὶ φορηοί, ὁ πατριώτη, τοῦ λέμε. — Γιὰ ποὺ μὲ τὸ καλὸ ; — «Γιὰ τὴν Ἀμερική. Καὶ μᾶς ἄρσῃε τὸ παπῶρο καὶ μὴν τὰ ρο- τὰς, γλώσσα δὲν ἔξωριμαε, ποὺ νὰ μείνουμα δὲν ἔξωριμαε. Ἀλεξίποτα!» — Τὶ ἦταν αὐτὸς, ῥῶθησεν ὁ Νταραβῆρας διακότων. — Ἰσπανός. — Καὶ ἦξερος Ἑλληνικῆ ; — Σιωπῇ, ἀνόητε. Ὅλοι στὴν Ἑλλάδα εἶστε ἀμαθεῖς. Νὰ πᾶς νὰ μάθῃς πρῶτα τὴ Γ ἔ ω ο γ ρ ι ο γ ρ α φ ἰ α καὶ ἔπειτα νὰ ῥθῃς νὰ μὲ διακόγης.

Ταμοιόδι ὁ Νταραβῆρας. — «..... λοιπόν ποὺ λέε, ὁ κῆρος αὐτὸς μᾶς πῆρε σπῆτι τοῦ, νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ. ἔβλε μιὰ γυναῖκα, μωρὲ παι- διὰ, ποὺ ἦταν ἄγγελος. Μᾶς ἔφερε νὰ φάμε, νὰ ποῖμαε, μᾶς περποῦθησε. Τὸ πρῶτὸ ἄκουμα «Ντοῦζου-Ντοῦζου» στὴν πόρτα.

— «Ποῖος εἶνε ;» Ἦταν ὁ Ἰσπανός μὲ τὴν ὀμορφῃ γυναῖκα, ποὺ μᾶς φιλοξενόσῃ. «Ἐλάτε νὰ βρωθῃε ἔξω, ὁ παιδιὰ», μᾶς λέε. «Βρε ἀδερφε ἀόμα εἶνε νύχτᾳ τοῦ λέ- με. «Μὰ ἔγω δοῦλετὶ ἐγὼ νὰ βρω». «Φῆγε καὶ ἄσε μας νὰ κοι- μηθοῦμε». Ἀδύνατον. Μᾶς ἠρῶσαε μὲ τὸ στανοὶ καὶ φῆγαμε. Μᾶς πῆγε στὴν παραλία, μᾶς ἔβγαλε νέο εἰστήριον καὶ μᾶς ἔστειλε στὴν Ἀμερική.

— Γιατὶ ἡ τόση καλοσύνη ; — Ἦταν ζηλιάρης... Ζήλενε τὴ γυναῖκα τοῦ. — Καὶ φοβότανε τὰ ροῦτρα σου ; — Ἀμῆ ; Μᾶς κατέλαβε ὅτι δὲν παίζουμε. Τὸ ὅποιον ὄμοι, στὴν Ἀμερική!... — Καλὰ, καλὰ μᾶς φροσώσῃς!...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχῆς)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΚΑΙ Η... ΠΟΙΗΣΙΣ !

Στὸν παλιὸ καιρὸ, τὸ Σύνταγμα ἐπροκαλοῦσε στὴ χῶρα μας πολ- λές συζητήσεις, καὶ εἶχε διαφροῖνε τοὺς κατοικοῦς ἀὲ δνῶ στρατόπεδα, στοὺς Συνταγματικὸς καὶ τοὺς ἀντισυνταγματικὸς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πὸ φανατικὸς ἰποστηρικτῶς του, ἦταν καὶ ὁ ποιητῆς Ἀλεξάνδρος Σούτσος, ὁ ὅποιος, ὅταν ἐταξείδευε κάποτε στὴν Αἰγυπτο καὶ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὶς Πυραμίδες, ἔγραψε ἀπάνω σὲ μιὰ ἀ’ αὐτῆς τὰ ἔξῃς :

«Ζῆτω τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ὅσον αἱ Πυραμίδες».

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ἔτυχε νὰ μετα- θῇ στὸ ἴδιο μέρος ἀ’ ἓνας ἄλλος ποιητῆς, ὁ Ἰσίδωρος Σκνλίτσῃς, ἐχθρὸς αὐτὸς τοῦ Συνταγματος, ὁ ὅποιος ἀφοῦ διαβάσε τὴν ἐ- πιγράφη τοῦ συναδέλφου του, πρόσθεσε ἐ- πεκτάτῳ τὸ ἔξῃς τετραστίχο :

Τὸ Σύνταγμα σου σώζεται, ἀλλὰ κατέστη ἐμπαιγμὸς. Γενναῖον μὲν τὸ φράκων, ἄλλο δ’ ἀπήτε ὁ σφρμγὸς !

